

skal forhandle om den, og Fagforeningen har ikke Lov til at blande sig ind heri. Nu kommer f. Eks. jeg, der maaske er en daarlig Arbejder, og en Nabo, der maaske er en fortrinlig Arbejder, og søger Arbejde hos en Arbejdsgiver. Saa siger Arbejdsgiveren: Jeg vil betale jer begge den Løn, som svarer til den daarlige Arbejders Løn. Dertil siger saa den dygtige Arbejder: Nej, jeg er berettiget til mere i Henhold til denne Overskomsst, jeg vil ikke have denne Plads. Saa er Spørgsmaalet: Har han saa Ret til at faa Arbejdsløshedsunderstøttelse?

Arbejdsløshedsadministrationens Praksis paa dette Omraade har været den, at en Arbejder for det første ikke har Ret til at stille Krav om en Løn, som man tilfældigvis i ganske kort Tid er naaet til at skrue op til en uforholdsmæssig Højde. Det er ligeledes hævdet af Arbejdsløshedsadministrationen, fulgt af Kasserne, at en Arbejder, naar han har gaaet meget længe arbejdsløs, og det derigennem har vist sig, at han ikke har kunnet opretholde den Lønstandard, han hidtil var paa, ikke var berettiget til at nægte at tage Arbejde paa daarligere Vilkaar end dem, han før havde. Men lige saa sikkert har det været en fast Praksis af Arbejdsløshedskasserne, støttet af Nævnet og Indenrigsministeriet, at en Mand, der har et højt Løniveau, en Mand, som er en kvalificeret og dygtig Arbejder, ikke skulde være forpligtet til øjeblikkelig at gaa hen og lade sin Løn falde, fordi han i Øjeblikket ikke kan faa Arbejde, men er berettiget til Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Det er sikkert, at der om saadanne Punkter meget hyppigt maa opstaa Strid mellem de to Parter, Arbejdsgiveren og Arbejderen, fordi Arbejdsgiveren er interesseret i at faa Lønnen trykket ned. Jeg tror alligevel, at man kan sige, at disse enkelte individuelle Lønstridigheder hidtil ikke har haft nogen afgørende Betydning. De er brugt udmærket i Agitationen, men jeg tror ikke, der er sket Misbrug i noget nævneværdigt Antal. Det ærede Medlem Hr. Sven sagde, at det var heller ikke den individuelle, men det var den kollektive Lønstrid, det gjaldt. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Det kollektive ligger aabent for Dagen. Det er den individuelle Lønkamp, der stadig har irriteret. Jeg indrømmer og skal nævne, at der har i sin Tid

været en Kasse, der forsøgte at drive denne individuelle Lønstrid, om jeg saa maa sige, kollektivt; men Resultatet blev et saadant Modsætningsforhold mellem denne Kasse og Arbejdsløshedsnævnet, som ikke vilde finde sig i, at man forsøgte at benytte Arbejdsløsheds-kassen til at føre Lønpolitik og til at højne Lønnen, at Kassen senere opgav sin Anerkendelse og ikke længere er blandt de anerkendte Arbejdsløsheds-kassers Tal.

Men nu kommer Spørgsmaalet om disse vanskelige Forhold: Hvorledes har Kontrollen hidtil været? Det er Arbejdsløsheds-kassernes egne Tillidsmænd, der har ført Kontrollen. Har de da ikke Interesse i at klemme Lønnen op for de dygtige? Jo, det har de. Men de har en Bremse, for de har de mange Mennesker, som ikke er saa straalende begavede, som ikke har de store Kvalifikationer, og som altid vil passe paa, at Tillidsmændene ikke giver den ene Lov til at kræve en højere Løn, medens den anden ikke faar Lov til det. Selve det, som Dr. Birck hævder, at Tillidsmændene er blottede for Sentimentalitet, og at Kontrollen med Forsikringen ligger i, at Kasserne selv skal betale, hvad der udbetales, bevirker, at det er umuligt at føre en uberettiget individuel Lønstrid og dog faa Understøttelse. Men jeg indrømmer, at her er et Punkt, hvor Kontrollen er vanskelig.

Kontrollen vil dog blive endnu mere vanskelig, hvis § 20, 2det Stykke, i Ministerens Forslag bliver gennemført. Kontrollen vilde blive saare nem, formelt set, hvis det oprindelige Forslag om overskomsstmæssig Minimalløn var blevet sat ind; men med det nuværende vil det være fuldkommen umuligt for Kasserne at administrere, og jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at naar Kontrollen med Arbejdsløshedsunderstøttelsen hidtil har kunnet gaa og er gaaet fortrinlig paa Grund af Kammeraternes Ønske om, at Arbejdsløshedshjælpen ikke misbruges, saa vil det, at § 20, 2det Stykke, om Minimallønnen gennemføres, betyde, at alle Arbejdsløsheds-kassemedlemmernes Interesser ikke vil blive for god Kontrol, men netop vil blive for den slette Kontrol. Det vil blive af Interesse at faa Kontrollen med en saadan Bestemmelse saa slet som mulig, fordi, hvis den er god, betyder det en Rutchen nedad med Løniveauet over hele